

KALEM KURUSU*

RADYOCU - BARIS AKBALI

CIHAN TEKİN RÖPORTAJI

Genç ve kelimeleri acıtmadan yontan kişi Cihan TEKİN, kimdir acaba? Dilersen biraz kendinden bahset.

Ekim 1983'te Ankara'da doğdum... Memur çocuğu olduğum için başladığım hiçbir okulu başladığım şehir de bitiremedim... Orta okul yıllarımdan bu yana amatör olarak yazmaktayım... Melankolik olduğumu söylerler... Bu özelliğim de çok şehir de yaşayıp, hepsinin tadının damağımda kalmasından kaynaklandığını düşünüyorum... Meslek lisesi mağduruyum... Her zaman gazetecilik eğitimi almak istedim ama bunu başaramadım... Çünkü ne kadar yeterli puan aldysam her seferinde yarıya düşürüldü... Bu durum çok tuhaf... Sen gazetecilik okumak istiyorsun, "bu yönde kabiliyetim var" diyorsun ama devlet sana "Sen meslek lisesi bitirdin, gidip iki yıllık elektronik bölümünde okumak zorundasın" diye diyor... Yıllarca didiniyorsun, çalışıyorsun, yeterli puanı da alıyorsun ama sistem seni hiçe sayıyor, alının teriyle aldığı puanı sadece meslek lisesi diplomanı mazeret göstererek yarıya düşürüyor... Ben de sonunda iki yıllık bir meslek yüksek okuluna girdim... Ama yazmak her zaman içimde ukte olarak kaldı... Kişisel bir internet sitesi kurdum ve işlerimi orada hobi amaçlı paylaşmaya başladım... Dört yıl boyunca yazıp çizdim... Sonunda Adana'da bir yerel gazete de çalışmaya başladım... Elimden geldiğince başarılı işlere imza attım ve Ankara'da ulusal bir haber portalına çağırıldım... Oraya çağırılınca okulumu yarı da bıraktım... Zaten bitirsem bile benim için bir anlamı yoktu... Ankara'ya geldim... 9 ay boyunca bu portal da editör olarak görev yaptım... Ama hayalimde ki gazetecilik mesleği bambaşkaydı... Tamamen bağımsız, tarafsız, yansız bir yapım vardı oldum olası... Ama içlerine girdiğim zaman tam bir hayal kırıklığı yaşadım... "Gördüm ki artık gazetecilik mesleği ofislerden çok meclis ve siyasi parti kulislerinden icra ediliyor... Gazetenin yayın politikasını gazete çalışanları değil, vekiller ve siyasi parti liderleri belirliyor..." Tiksindim, midem bulandı ve ayrıldım... Şu an ise çeşitli edebiyat dergilerinde işlerimle yer alıyorum... Ayrıca devlet memuru olmama ramak kaldı... Hayat sizi nereye savuracak hiç tahmin edemiyorsunuz... Ama yine de hayallerimi kovalayıp, şu an istediğim dünya da yer aldığım için mutluyum... Devlet memuru olsam bile edebiyattan asla vazgeçmem... Her zaman bu dünya da yer alacağım... Edebiyatsız, yazısız, fotoğrafsız bir dünya düşünemiyorum...

Cihan Tekin'i tanıyan kişilere sorsak alacağımız cevap Parantez içi olacaktır, neden Parantez içi? Sence hayat Parantezin içinde mi?

İnanın, bu soruyla her röportajımda karşılaşıyorum... Her zaman da dürüst cevap verdim bu soruya... Bazen çevremde ki yakın dostlarım "Parantez içi Hayatlar" isminin çok dikkat çekici olduğunu ve kişisel sitemi bu isimle almam olayına kafamdan bir hikaye uydurmam gerektiğini söylüyorlar ama gerek yok... Bir kişisel site yaratmaya karar verdiğimde ya cihantekin.com ismi ile yapacaktım bunu ya da başka bir isim bulacaktım... Hayatıma sıfırdan başlamaya karar verdiğim bir dönem de çok sevdiğim şair ablam Gülay GARİP ile bir isim arayışına girdik... Ve bu ismi onunla birlikte bulduk... parantezic hayatlar.com diye bir alan adı alıverdim... Bu

isimin tüm hikayesi budur aslında... Bu isim tam bir efsane oldu... Çok komik geliyor bazen ama maalesef öyle... Bu isim üzerinden beni eleştirmeye kalkanlar filan görüyorum sağ da sol da... “Hayat parantezin içinde değil, dışındadır! - Parantez’in içinde sıkışıp kalmış adam!” gibi vesaire... Çok gülüyorum... Öyle gülüyorum ki anlatamam, arkadaşım... 1000 küsur yazı yazdım bu güne dek... Birinin içinde de “hayatın parantezin içinde olduğuna dair cümlemi bulamazsınız”... Çünkü böyle bir mesaj verme kaygım yok... Sadece kişisel sitemin adı bu... Hepsi bu yani... Ben her röportajımda böyle açıkladıkça bu ismin altında ki anlamı sorgulamaya kalkanlar çok komik bir duruma düşüyor... Kendilerince sarf etmeye kalktıkları tüm felsefik cümleleri hava da öylece asılı kalıyor... Bunu izlemek çok zevkli buradan... Ha! Bana sorarsanız hayat devlet hastanelerinde, uzayıp giden kuyruklar da, asgari ücret ile üç çocuk büyüten adamın bezgin yürüyüşünde, sevgilimin gülüşünde, üşüyünce kızaran burnunda, annemin uykuyu çok sevmesinde, babamın gözlerinde ki emeklilik heyecanında, köpeğimin gelip sabahları yüzümü yalayarak beni uyandırmasında, meydanlar da, sokaklar da, bir ressamın atölyesinde... Hayat buralar da... Parantez’in içindekiler sadece benim yazılarımdır... İnternet ortamında yaşadıklarımı paylaştığım, okurlarımla buluştuğum bir internet sitesinde... Umarım anlatabilmişimdir...

Mumun nasıl eridiğini üstündeki alev bilir, sence Türk edebiyatı olması gereken noktada mı?

Bu konu hakkında ahkâm kesmeye hakkım olmadığını düşünüyorum... Edebiyat çok göreceli bir hâl aldı... Ama şikayetçi ve memnun olduğum şeyler yok mu? Tabii ki var... Artık edebi yazıların altında mantık aranmıyor mesela... Bir mesaj vermeniz, mesaj kaygısı gütmeniz gerekmiyor çoğunlukla... Bu da zaten eskiden beri var olan bir edebiyat akımını ülkemizin gündemine getirdi... Yer altı edebiyatı... Herkes kendi hayatını, kendi var oluşunu sorguluyor... Hatta çoğunlukla artık edebiyat “günlük tutmak” anlamına geliyor... Evet, günlük tutmak...

“Gece uyandım... Fon da Moonspell’den Alma Mater çalıyordu... Aklımı bıraktım aniden çalan müziğe... Ve gördüm ki hayat sandığımızdan daha durağan... Bacaklarımdan süzülen terler dahi dans eder gibiydi... Göbek çukurumda biriken yüzün ve kasıklarımın parlayan gözlerin... Ne kadar dehşetengiz bir gece seremonisi!”

Örneğin bunu şimdi yazdım, on saniye içinde, doğaçlama yani... İşte, böyle binlerce yazıyla karşılaşabilirsiniz bir yeraltı edebiyatı dergisi aldığımız da elinize... Gerçek yer altı edebiyatının bu olmadığını biliyorum ama... Ülkemizde ki gençlik gotik edebiyat adı altında bu türü böyle basit bir hale soktu... On saniye de, düşünmeden ve doğaçlama olarak çıkartabildiğim yazılar bunlar benim... Ve ülkemizde ki arkadaşlarım yani yaşitlarım yer altı edebiyatı adı altında dergileri bu tür yazılarla doldurduğu sürece ben yazılan her kelimeyi Chuck Palahniuk, Claude Lucas, Tristan Hawkins, Dostoyevski, Tolstoy gibi isimlere küfür olarak addedeceğim... Saygısızlık olarak addeceğim... Çünkü ülkemiz de yer altı edebiyatı yaptığını iddia eden kimse henüz Dostoyevski’nin Raskolnikov’u ya da Tolstoy’un Pozdnişev’i gibi bir kahraman yaratamadı... Tamamen günlük... Alın yirmi saniye de bir doğaçlama daha yapayım da, eğlenelim:

“Gözkapaklarımı taşıyamadığım bir sevişme sonrası yaktım sigaramı... Dumanı kırmızı dudaklarımdan, diş etlerinin olduğu kışkırtıcı kovuğa üflerken fon da bir şarkı çalıyordu... Sorrowful Planet... Galadriel adı altında ki bu fantastik dördlüden bahsetmek istedim sana o an... Ama yaşadığımız ve yaşayacaklarımız kasıklarımızdan akıp senin göbek çukurunda toplanıyordu... Tam da orada boğuldum! Müzik durdu, nota nefesini kesti... Kedili pijamamı giydim ve bir duman daha çektim...” vs vs vs...

Nasıl, güzel gotik edebiyatı yapabildim mi? Yirmi saniye, evet, sadece bu... Ayrıca bu yetmezmiş gibi edebiyat dergileriyle birlikte kuşe kağıda baskılı posterler filan dağıtanlar var... Hatta “Emo fotoğraf yarışması” gibi komikliklere girişiler şimdi... Allah, yer altı edebiyatına sabır versin... Gerçekten düşmesi gereken son ülkeye düştü... Yani Türkiye... İsyan edip, çekip gitmesi yakındır diye düşünüyorum... Çünkü yer altı edebiyatı Türkiye’de bir moda, akım olmaktan öteye geçemedi ve geçemeyeceği de benziyor... Emo kardeşlerin, baldırı çıplak fotoğraflı bayan ergenlerin, sakalının önünde tuttuğu sigarasıyla poz veren ağır ağabeylerin ellerinde göçüp gidecek bu ülkeden... Bir daha hiç dönmek üzere... Göreceksiniz... Satılmış ve birilerinin kasasını doldurmuş birkaç yüz bin dergi kalacak geriye sadece... Asla sağlam bir eser bırakmayacak ardında...

Ama bu geçici olduğunu düşündüğüm akımın da bana faydası olmadı değil... Bazen internet sitemi ihmal ediyorum, dergilere iş yetiştireceğim derken... Mesela en son sevgilimin doğum gününe özel bir yazı yazdım... “Şekilli şeker” adında... Tamamen günlük tadında bir yazıydı... Ama o kadar beğenildi ki anlatamam... Sosyal paylaşım sitelerinde, MSN’lerde ileti yapanlar, kendi sitesine alıntılanlar, forumlar da edebiyat başlığı altında paylaşanlar filan... “Ya hu sevgili arkadaşım” desem şimdi, “ben orada sadece günlük tuttum” desem, yine anlamayacak... Çünkü ona son birkaç yıldır edebiyat adı altında sunulan bu... Tuttuğum günlük yazısını adam edebi yazı diye alıp başının üzerinde taşıyor, taşıyor, çıkartıp odasına asıyor, ileti yapıyor... E heh! Yani bu

akım sadece işimi kolaylaştırdı bu aralar... Sağ olsunlar... Zamanım olmadığı zaman bir günlük tutuveriyorum, edebiyat yaptırıyorum boş zamanlarımda...

Bir kitap düşünce var mı, yoksa dergi mi?

Daha önce parantez içi hayatlar adında bir dergi çıkacak diye haber almıştım, ama sonra yok oldu...

Kitap bir gün mutlaka olacak ama bu dönem de sadece dergiler de var olmak istiyorum... Şimdilik böyle çok mutluym... Biliyorsunuz Adı Yok Dergisi'nde ve Serkan BEYDE'nin editörlüğünü üstlendiği Şehir Rock Dergisi'nde sürekli yer alıyorum, diğer dergiler de ise ara ara... Adı Yok Dergisi tam bir aile gibi... O küçük dergi çocuğumuz gibi... Her bir sayı için kaç kişi sabahlıyor bilemezsiniz... Şehir Rock ise rock müziğin tüm renklerini, birçok üstadı bünyesinde barındıran, başarılı bir Online oluşum... Bu ara zaten kitap yazmaya kalksam bile başaramam... Bu oluşumlarla birlikte adımın anılmasından şimdilik çok memnunum... Ayrıca ben sadece edebiyat yapmıyorum ya da yazı yazmıyorum... Röportaj gibi çeşitli işler de yapıyorum... Ve şimdilik bunların tadını yaşıyorum... Kitap belki otuzlu yaşlarımda... Neden olmasın?

Dergi işine gelince... Bunu zaten herkes biliyor... En son Aksiyon Dergisi'ne verdiğim röportajda da bunu açıkladım... O proje yok olmadı, ben yok ettim... Çalıştığım haber portalının sponsorluğunda çıkacak bir dergiydi... Bir partinin reklamını almaya, dergi üzerinden siyaset yapmaya kalktılar... Ben de izin vermedim ve istifa ettim... Hepsini bu... Eğer buna göz yumsam, maddi anlamda o, partiden çok büyük destek görecektim... Hayatta ne benim ne de derginin sırtı yere gelmezdi... Belki şimdi bilmem kaçınıcı sayımızı çıkartmıştık... Ama dediğim gibi, taviz veremezdim... Ne benim ne de dergi de yer verdiğim arkadaşlarımla kelimelerini sansürlemezdim... Kısmet böyleymiş biraz da, şu an kendi dergim de olmasa da çeşitli dergiler de yine var olabiliyorum... Hepsinin kendi dergim gibi benimseyebiliyorum çünkü tamamen bağımsız dergiler her biri... Bağımsız, çıkarsız olduğu müddetçe her dergi benim dergim... Sorun yok...

Dergiler de yazmaya başladıktan sonra değişenler neler oldu?

Tabii ki internet sitesinde yazan-çizen birinden çok fazlası oldum birden okurun gözünde... Dergilerden beni okuyup direkt bana ulaşmıyor insanlar... Adımı Google'ye yazıyor, sitemi buluyor ve oradan ulaşıyor... Beni en çok rahatsız eden şey dergilerden beni keşfeden okur çok büyütüyor gözünde... Ulaşılmaz sanıyor, araya resmiyet, hayranlık giriyor... Oysa internet sitem de yazarken böyle bir şey yoktu... Ben onlar için "Cihan"dım, "Çiko"ydum, "Cico"ydum... Ama artık "Cihan Tekin" ya da "Cihan Bey" oldum... Bu biraz canımı yakmıyor değil... Bu yüzden internet sitemde günlük tutuyorum zaten... Samimi bir hava yaratmak için okurla aramda... Ama artık çok geç, sanırım... E heh! Çok acı ama, imzalı fotoğraf isteyenler dahi türedi... Ayrıca, her şeye rağmen internet sitemin yeri benim için çok başka... Beni sokakta tanıyan adam arkamdan önce "Cihan" diye bağırıyor, sonra emin olmak için ardından "Parantez", "Paranteziçi" gibi şeyler getiriyor... Sokakta tanıyanlar olmasını tamamen internet siteme borçluyum çünkü orada fotoğraflarımı da paylaşıyorum okurla, hayatımdan kesitler vesaire...

Blog üzerine de birkaç söz almak isterim senden.

Blog deyince akla gelen ilk isimlerden birisin. Tamamen özgün içeriğinle,

Türk blog yazarlarının pek alışık olmadığı bir röportaj arşiviyle... Türkiye'de blog kavramına nasıl bakıyorsun?

Ben, blog kavramından tamamen soğumak üzereyim aslına bakarsan... Blog deyince aklıma kopyala yapıştır bir içerik, sağdan soldan aşırma yazılar, resimler vs. geliyor... Bir de sulu, durmadan video, eklenti, komik resimler filan paylaşan tipler... Bloga tamamen bir internet kavramı olarak bakılmasına karşıyım... Kimin daha çok hiti var? Kim daha çok ziyaret ediliyor? Kim adense reklamlarından daha fazla kazanıyor? Bunlar zerre kadar umurumda değil... Blog benim için daha hayatın içinden bir şey... Benim özel defterim, kitabım ya da kapağını açıp içine göz attığım günlüğüm gibi... Ya da en uç deyimle tek başıma çıkarttığım bir gazete & dergi gibi...

Diğer konular da dediğim gibi, Türkiye'de ki blog kavramından tiksindim... Üzerine bir kelime dahi etmek istemiyorum... Kişisel anlamda sadece Okan YÜKSEL'i, Joezombi'yi, Mustafa Nazif'i takip ederim, hepsi bu!

Kişinin yazıları, dinlediği müzik ve giyim tarzını belli eder mi, sence?

Hayır... Asla öyle düşünmüyorum... Beni okuyan okurun gözünde nedense çok efendi giyimli filan birisi canlanıyor... Ama görünce biraz şaşırıyorlar... Küpeli, spor giyimli vesaire... En son saçımı kısalttım, sakalımı da kestim... Daha efendi bir görünüme kavuştum ama yine de küpe bile şaşırılmalarına yetiyor...

Nasıl yazıyorum, nasıl bir izlenim bırakıyorum ilk okuyanın gözünde bilemiyorum ama... Çok iyi bir dergi ya da gazete de, çok iyi mevki de birisi sanıyorlar beni genellikle... Şaşıyorum... Ama bundan asla vaz geçmem... Memur olsam dahi mesai bitiminde küpemi takarım takım elbisenin üzerine... Ben böyleyim, değişebileceğimi sanmıyorum... Müzik zevkimi genellikle yazılarıma yansıtırım ama... Buna bir şey diyemem... Okuyan herkes bilir çok sıkı bir Kesmeşeker ve Cenk Taner fanatığı olduğumu... Gerisi içinse söyleyebileceğim tek şey, dinlerim... Blues, Jazz, Rock, Alternatif, Psychedelic, Metal, Hardcore, Nu Metal, Black Metal, Classic, Senfonik Metal, Ortaçağ Müzikleri, Death Metal, Akustik... Yeterki kaliteli ve sağlam iş çıkartsın müzisyen...
“Senin tarzın ne?” diye sormadım bu güne dek...

Peki Cihan, AŞK..? Aşk hayatın ve aşkın yazılarında ki etkisi üzerine bir şeyler söyler misin?

E heh... Bundan kaçamadım hiçbir zaman... Evet, aşk zaten herkesin hayatında bir şekilde var olan bir şey... Ama yazan biri için gerçekten daha farklı... Bin bir açıdan bakabiliyorsunuz aşka... Öfkeli, mutlu, umutlu, karamsar... Aşk benim için her zaman yazmakla paralel giden bir olgu oldu... Yazarların aşka ve kadına bakış açısı bellidir zaten... Sevgiliniz, hayatınızda birebir yaşadığınız bir aşk yoksa yuvarlak cevaplar verirsiniz... “Kadınları seviyorum... Kadınlar güzel kokulu yaratıklardır...” gibi mesela... Yazılarınız da daha gizemli, aşka açık görünürsünüz... Kadınları daha genel ele alabilirsiniz... Sokakta gördüğünüz bir kadını ya da kızı yazabilirsiniz... Kokusundan etkilendiğiniz her hangi bir kadını yazıya dökebilirsiniz vesaire... Karışmanız, kıskanmanız yoktur... Tamamen özgürsünüz... Tamamen çapkın bir kurt gibi bile yazabilirsiniz...
Sınırsızsınız...

Okurlarım bilir ki iki yıldır süregelen ve yolunda giden bir ilişkim var... “Feryâl Kız” ım yani... Ben anladım ki zor olan bu... Yani hayatınız da zaten var olan bir şeyi yazmak çok zor... Hasret olduğunuz, aradığımız, elde edemediğiniz, bulmakta zorlandığınız bir şeyi daha kolay yazabiliyorsunuz, ben yazı geçmişim esnasında bunu öğrendim... Aşkın hayatımda ki varlığından memnunum yine de... Şükürler olsun ki aşk hayatımdayken de ona yazmakta zorlanan biri değilim... Her şeyden ilham alabilen biriyim... Yazılarımda ve hayatımda her zaman var olmasını dilediğim birkaç şeyden biri aşk... Belki hiç ummadığım bir anda hayatımda çıka da bilir... Kimse bunu bilemez... Aşk, işte! Hayata girer-çıkır... Yazı hayatımda çok şeyi değiştirmedim... Hayatımda aşk yokken “Ağabey, aynı beni anlatıyorsun, aynı benim acım, aynı benim hasretim” gibi tepkiler alıyordum, şimdi ise varlığında “Ağabey, aynı sevgilimle beni yazmışsın... Sevgilimle severek okuyoruz yazılarını... Sizi örnek alıyoruz her zaman...” gibi tepkiler alıyorum... Özel hayatım da ise mutlu olmaktan memnunum tabii ki... Umarım güzel noktalayabilirim ilişkiimi... Aynıısını herkesin ilişkisi için diliyorum...

Son sözlerini alalım istersen. Okurlarına söylemek istediğin şeyler var mı?

Yani yazsınlar diyebilirim sadece... İnanın hayatın madde anlamında pek karşılığı yok... Hepimiz fani varlıklarız... Ardımızda bırakabileceğimiz en güzel şey fikirlerimiz ve yazılarımız... Ne olurlarsa olsunlar yazsınlar... Memur, esnaf, doktor, işçi... Ne olursa olsun yazmalı insan... Ardımız da evler, arabalar bırakabiliriz... Ama gelecek nesillere ruhumuzdan, beynimiz ve kalbimizden de bir iz bırakabilirsek ne mutlu bizlere... Sakın bakmasınlar, ben yer altı edebiyatı diyerek eleştirdim ama bu onu yok saymam anlamına gelmez... Sadece bazı kavramların çarpıtılmasından şikâyetçiyim, ben... Yer altı edebiyatı filan demesinler... O tarz, bu tarz, şu akım, bu akım demesinler... Sadece yazsınlar... Ayırmadan, kalplerinden ve beyinlerinden ne geliyorsa... Hiçbir şeyi ve hiç kimseyi takmadan yazsınlar... Yazdıkları yazıları asla bir kalıba, isime ya da akıma mâl etmesinler... Yazı benim için sadece yazıdır... Bu kadar! Gerisi teferruattır... Mesela senin dinleyicilerin, kalem kuru müdavimleri durmadan, arı gibi yazı giriyorlar siteye... Hepsini okuyorum... O kadar mutlu oluyorum ki anlatamam...

Teşekkür ediyorum dinleyicilerim ve kendim adına.

Ben de teşekkür ediyorum, Barış... Bana söz verdiğin için... Eyvallah...